

EBA/GL/2023/02

21.2.2023

Richtsnoeren (herzien)

betreffende de methoden voor het berekenen van bijdragen aan depositogarantiestelsels uit hoofde van Richtlijn 2014/49/EU en tot intrekking en vervanging van Richtsnoeren EBA/GL/2015/10

1. Naleving en rapportageverplichtingen

Status van deze richtsnoeren

1. Dit document bevat richtsnoeren die zijn uitgebracht op grond van artikel 16 van Verordening (EU) nr. 1093/2010¹. Overeenkomstig artikel 16, lid 3, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 moeten bevoegde autoriteiten en financiële instellingen zich tot het uiterste inspannen om aan de richtsnoeren te voldoen.
2. Richtsnoeren geven weer wat in de opvatting van EBA passende toezichtpraktijken binnen het Europees Stelsel voor financieel toezicht zijn en hoe het recht van de Unie op een specifiek gebied dient te worden toegepast. Bevoegde autoriteiten als bedoeld in artikel 4, lid 2, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 voor wie richtsnoeren gelden, dienen hieraan te voldoen door deze op passende wijze in hun praktijken te integreren (bijvoorbeeld door hun wettelijk kader of hun toezichtprocessen aan te passen), ook wanneer richtsnoeren primair tot instellingen zijn gericht.

Kennisgevingsverplichtingen

3. Overeenkomstig artikel 16, lid 3, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 moeten bevoegde autoriteiten uiterlijk op 11.09.2023 aan EBA kenbaar maken of zij aan deze richtsnoeren voldoen of voornemens zijn deze op te volgen, of, indien dit niet het geval is, wat de redenen van de niet-naleving zijn. Bevoegde autoriteiten die bij het verstrijken van de termijn niet hebben gereageerd, worden door de EBA geacht niet te hebben voldaan aan de richtsnoeren. Kennisgevingen dienen te worden ingediend door het formulier op de EBA-website in te sturen onder vermelding van "EBA/GL/2023/02". Kennisgevingen dienen te worden ingezonden door personen die bevoegd zijn om namens hun bevoegde autoriteiten te melden of zij aan de richtsnoeren voldoen. Elke verandering in de status van de naleving moet eveneens aan EBA worden gemeld.
4. Kennisgevingen worden overeenkomstig artikel 16, lid 3, van de EBA-verordening op de website van EBA bekendgemaakt.

¹ Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Bankautoriteit), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/78/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 12).

2. Onderwerp, toepassingsgebied en definities

Onderwerp

5. Met deze richtsnoeren vervult EBA het haar bij artikel 13, lid 3, van Richtlijn 2014/49/EU² (richtlijn depositogarantiestelsels) verleende mandaat om richtsnoeren uit te vaardigen tot nadere bepaling van de methoden voor het berekenen van bijdragen aan depositogarantiestelsels.

Toepassingsgebied

6. Deze richtsnoeren zijn van toepassing op de ontwikkeling van methoden voor de berekening van de risicogebaseerde bijdragen van aangesloten instellingen aan een depositogarantiestelsel.
7. Bevoegde autoriteiten dienen er samen met de aangewezen autoriteiten voor te zorgen dat deze richtsnoeren worden toegepast door depositogarantiestelsels wanneer deze methoden ontwikkelen voor het berekenen van op risicogebaseerde bijdragen door hun aangesloten leden, en dat ze worden gebruikt wanneer zij deze methoden goedkeuren overeenkomstig artikel 13, lid 2, van de richtlijn depositogarantiestelsels.
8. Wanneer de bevoegde autoriteiten samen met de aangewezen autoriteiten verantwoordelijk zijn voor het ontwikkelen en/of toepassen van de berekeningsmethode, dienen zij de bepalingen van deze richtsnoeren toe te passen.
9. Deze richtsnoeren zijn niet van toepassing op bijkantoren van kredietinstellingen uit derde landen. De bevoegde autoriteiten kunnen er echter in samenwerking met de aangewezen autoriteiten voor kiezen deze richtsnoeren ook toe te passen op bijkantoren uit derde landen.

Adressaten

10. Deze richtsnoeren zijn gericht tot depositogarantiestelsels, bevoegde autoriteiten en aangewezen autoriteiten in de zin van artikel 2, lid 1, punten 1, 17 en 18 van de richtlijn depositogarantiestelsels (en als bedoeld in artikel 4, lid 2, onder i) en iv), van Verordening (EU) nr. 1093/2010).

Definities

² Richtlijn 2014/49/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 inzake de depositogarantiestelsels (herschikking) (PB L 173/149 van 12.6.2014, blz. 149).

11. Tenzij anders wordt vermeld, hebben de in de richtlijn depositogarantiestelsels gebruikte en gedefinieerde termen dezelfde betekenis in deze richtsnoeren. In deze richtsnoeren gelden daarnaast de volgende definities:

Aangesloten instelling	een kredietinstelling als gedefinieerd in artikel 4, lid 1, punt 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013 ³ die lid is van een specifiek depositogarantiestelsel.
Berekeningsmethode	de methode voor de berekening van bijdragen van aangesloten instellingen aan een depositogarantiestelsel.
Andere beschikbare financiële middelen (andere AFM)	middelen zoals gedefinieerd in de EBA-richtsnoeren voor de afbakening en rapportage van beschikbare financiële middelen (AFM) van depositogarantiestelsels (DGS) (EBA/GL/2021/17), gepubliceerd op 17 december 2021.
DGS-interventie	elke door het depositogarantiestelsel genomen maatregel die het gebruik van middelen van het depositogarantiestelsel vereist om te voldoen aan zijn verplichtingen om gedekte deposito's te beschermen overeenkomstig artikel 11 van de richtlijn depositogarantiestelsels. Deze omvatten, maar zijn niet beperkt tot, terugbetaling aan deposanten na het faillissement van een aangesloten instelling, een bijdrage van een depositogarantiestelsel aan afwikkelingsfinanciering, het verstrekken van een kapitaalinjectie, een garantie of het overnemen van passiva van een noodlijdende of falende instelling om haar falen te voorkomen, of alternatieve maatregelen om de toegang van deposanten tot gedekte deposito's te vrijwaren.
Gekwalificeerde beschikbare financiële middelen (QAFM)	middelen zoals gedefinieerd in de EBA-richtsnoeren voor de afbakening en rapportage van beschikbare financiële middelen (AFM) van depositogarantiestelsels (DGS's) (EBA/GL/2021/17), gepubliceerd op 17 december 2021.
SREP	het proces van toetsing en evaluatie door de toezichthouder als gedefinieerd in artikel 97 van Richtlijn 2013/36/EU ⁴ en nader uitgewerkt in de EBA-richtsnoeren inzake gemeenschappelijke procedures en methoden voor het proces van toetsing en evaluatie door de toezichthouder en stresstests door toezichthouders overeenkomstig de Richtlijn 2013/36/EU.

³ Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012, PB L 176 van 27.06.2013, blz. 1.

⁴ Richtlijn 2013/36/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen, tot wijziging van Richtlijn 2002/87/EG en tot intrekking van de Richtlijnen 2006/48/EG en 2006/49/EG.

3. Tenuitvoerlegging

Datum van toepassing

12. Deze richtsnoeren zijn van toepassing met ingang van 3 juli 2024. De adressaten kunnen deze richtsnoeren in plaats van EBA/GL/2015/10 al toepassen op een eerdere datum naar eigen keuze, na de datum van bekendmaking van de richtsnoeren op de EBA-website in alle officiële talen van de EU (datum van uitgifte van de richtsnoeren).

Intrekking

13. De richtsnoeren EBA/GL/2015/10 worden ingetrokken met ingang van de datum van toepassing van deze richtsnoeren. Paragraaf 21 van de richtsnoeren EBA/GL/2021/17 wordt geschrapt met ingang van de datum van toepassing van deze richtsnoeren.⁵

⁵ Paragraaf 21 van de EBA-richtsnoeren inzake de afbakening en rapportage van de beschikbare financiële middelen (AFM) van depositogarantiestelsels (DGS) (EBA/GL/2021/17) is opgenomen in paragraaf 17 van deze richtsnoeren.

4. Leidraad voor de ontwikkeling van methoden voor de berekening van bijdragen aan depositogarantiestelsels

4.1. Berekeningsformule

14. Het depositogarantiestelsel dient de periodieke bijdragen van een aangesloten instelling “i” vast te stellen aan de hand van de volgende formule:

$$C_i = CR * ARW_i * CD_i * \mu$$

Waarbij:

C_i	=	Periodieke bijdrage van aangesloten instelling “i”
CR	=	Bijdragepercentage (gelijk voor alle instellingen in een bepaalde periode)
ARW_i	=	Geaggregeerd risicogewicht voor aangesloten instelling “i”
CD_i	=	Gedekte deposito’s voor aangesloten instelling “i”
μ	=	Aanpassingscoëfficiënt (gelijk voor alle instellingen in een bepaalde periode)
i	=	Aangesloten instelling “i”, variërend van 1 tot “n”.

4.2. Bijdragepercentage (CR)

15. Het depositogarantiestelsel dient ten minste eenmaal per jaar het CR vast te stellen. Het CR voor een bepaalde periode dient te bestaan uit:

$$CR = \frac{\text{periodiek streefbedrag}}{\sum_{i=1}^n CD_i}$$

16. Het depositogarantiestelsel dient ten minste het periodieke streefbedrag vast te stellen aan de hand van het resultaat van de volgende formule, waarbij de noemer ten minste gelijk moet zijn aan 1:

$$\text{(minimaal) periodiek streefbedrag} = \frac{\text{minimaal streefbedrag} - \text{gekwalificeerde beschikbare financiële middelen (QAFM)}}{\text{aantal resterende perioden totdat het minimale streefbedrag is bereikt}}$$

in overeenstemming met artikel 10(2) van de richtlijn depositogarantiestelsels

17. Wanneer het depositogarantiestelsel een uitstaande verplichting heeft, en rekening houdend met het minimumvereiste van paragraaf 16, dient het depositogarantiestelsel het periodieke

streefbedrag vast te stellen om op een toekomstgerichte manier voldoende bijdragen te verzamelen zodat de resulterende bedragen van gekwalificeerde beschikbare financiële middelen (QAFM) en andere beschikbare financiële middelen (andere AFM) voldoende zijn om de uitstaande verplichtingen te voldoen zodra deze verplichtingen verschuldigd zijn, alsook om het streefbedrag op de uiterste datum te bereiken, zoals bepaald in artikel 10, lid 2, van de richtlijn depositogarantiestelsels. Bij de vaststelling van het periodieke streefbedrag dient het depositogarantiestelsel de volgende twee elementen te waarborgen:

- a. dat de voorzienbare aflossing van de verplichting niet leidt tot overschrijding van het financieringstraject van QAFM dat voortvloeit uit de toepassing van paragraaf 16; en
 - b. dat tegen de tijd dat het streefbedrag overeenkomstig artikel 10, lid 2, van de richtlijn depositogarantiestelsels opnieuw moet worden bereikt, de te verwachten aflossing van de verplichting op zich niet leidt tot een verlaging van het QAFM van het depositogarantiestelsel tot onder het streefbedrag.
18. Het depositogarantiestelsel kan het periodieke streefbedrag hoger vaststellen dan het krachtens paragraaf 16 vereiste minimum, bijvoorbeeld om de verwachte ontwikkeling van de totale gedekte deposito's van de aangesloten instellingen weer te geven.
19. Rekening houdend met de paragrafen 16, 17 en 18 dient het depositogarantiestelsel het periodieke streefbedrag zodanig vast te stellen dat de periodieke bijdragen zo gelijkmatig mogelijk over de tijd worden gespreid om het streefbedrag van het depositogarantiestelsel te halen.
20. De bevoegde autoriteit kan in samenwerking met de aangewezen autoriteit het depositogarantiestelsel toestaan een lager periodiek streefbedrag vast te stellen dan het krachtens paragraaf 16 vereiste minimum, indien zij concludeert dat het heffen van een lager periodiek streefbedrag voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, lid 2, vierde alinea, van de richtlijn depositogarantiestelsels, en er niet toe leidt dat het depositogarantiestelsel het vereiste schendt om op de in artikel 10, lid 2, van de richtlijn depositogarantiestelsels vastgestelde uiterste datum aan het minimale streefbedrag te voldoen. Wanneer het depositogarantiestelsel een lager periodiek streefbedrag mag vaststellen, kan de bevoegde autoriteit in samenwerking met de aangewezen autoriteit rekening houden met de verwachte ontwikkeling van de totale gedekte deposito's van de aangesloten instellingen.
21. De bevoegde autoriteit kan in samenwerking met de aangewezen autoriteit het depositogarantiestelsel adviseren een hoger periodiek streefbedrag vast te stellen dan het krachtens lid 16 vereiste minimum, indien zij concludeert dat het opleggen van een hoger periodiek streefbedrag voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, lid 2, vierde alinea, van de richtlijn depositogarantiestelsels, en rekening houdt met de verwachte ontwikkeling van de geaggregeerde gedekte deposito's van de aangesloten instellingen wanneer zij een hoger periodiek streefbedrag vaststelt.

22. Wanneer een depositogarantiestelsel overeenkomstig artikel 10, lid 8, van de richtlijn depositogarantiestelsels buitengewone achteraf te betalen bijdragen ontvangt, dient het depositogarantiestelsel in plaats daarvan het CR vast te stellen volgens de volgende formule:

$$CR = \frac{\text{vereiste financiering overeenkomstig artikel 10(8) van de richtlijn depositogarantiestelsels}}{\sum_{i=1}^n CD_i}$$

4.3. Gedekte deposito's (CD)

23. Met betrekking tot artikel 7, lid 3, van de richtlijn depositogarantiestelsels dient het depositogarantiestelsel, indien een aangesloten instelling het precieze bedrag van de gedekte deposito's op begunstigde rekeningen niet nauwkeurig bepaalt of het vastgesteld maximaal mogelijke bedrag aan gedekte deposito's op dergelijke rekeningen vaststelt, ervan uit te gaan dat alle middelen op de begunstigde rekeningen gedekt zijn voor de berekening van de bijdragen. Wanneer een aangesloten instelling het precieze bedrag aan gedekte deposito's op dergelijke rekeningen rapporteert, of een vastgesteld maximaal mogelijk bedrag aan gedekte deposito's op begunstigde rekeningen, dient het depositogarantiestelsel met deze cijfers rekening te houden bij de berekening van de bijdragen van de aangesloten instelling. De bevoegde autoriteit dient in samenwerking met de aangewezen autoriteit te bepalen welke informatie nodig is om rekening te houden met het precieze bedrag of het vastgesteld maximaal mogelijke bedrag van de gedekte deposito's op een begunstigde rekening. In ieder geval dient het depositogarantiestelsel het maximaal mogelijke bedrag aan gedekte deposito's te kunnen vaststellen indien het beschikt over informatie over het aantal personen dat absoluut recht heeft op de bedragen die op een rekening van een begunstigde worden aangehouden, door dat aantal te vermenigvuldigen met het dekkingsniveau overeenkomstig artikel 6 van de richtlijn depositogarantiestelsels. Het depositogarantiestelsel kan rekening houden met tijdelijk hoge saldi om het maximaal mogelijke bedrag van de gedekte deposito's te bepalen.
24. Voor de berekening van de bijdragen aan het depositogarantiefonds dient het depositogarantiestelsel in andere gevallen waarin er onzekerheid bestaat over de toelaatbaarheid en dekking van een bepaald individueel deposito in de praktijk, ervan uit te gaan dat de deposito's gedekt zijn. Het depositogarantiestelsel kan tijdelijk hoge saldi opnemen ten behoeve van de berekening van de bijdragen aan het depositogarantiestelsel.

4.4. Aanpassingscoëfficiënt (μ)

25. Het depositogarantiestelsel dient de aanpassingscoëfficiënt μ te berekenen aan de hand van de volgende formule:

$$\mu = \frac{\sum_{i=1}^n CD_i}{\sum_{i=1}^n ARW_i * CD_i}$$

4.5. Berekening van het geaggregeerde risicogewicht (ARW)

26. Het depositogarantiestelsel dient het ARW voor een aangesloten instelling “i” toe te wijzen op basis van de ARS voor die instelling.
27. Het depositoverzekeringstelsel dient de ARS te berekenen door de som te maken van alle individuele risicoscores van de indicatoren (IRS) van die aangesloten instelling, vermenigvuldigd met passende indicatorgewichten (IW) voor elke IRS.
28. Het depositogarantiestelsel dient de IRS te berekenen op basis van passende risico-indicatoren.

(i) Risicocategorieën en risico-indicatoren

Risicocategorieën

29. Het depositogarantiestelsel dient het ARW voor een aangesloten instelling te berekenen op basis van een reeks risico-indicatoren uit elk van de vijf risicocategorieën hieronder:
 - a. Kapitaal: indicatoren dienen het niveau van het verliesabsorberend vermogen van de aangesloten instelling weer te geven.
 - b. Liquiditeit en financiering: indicatoren dienen een maatstaf te zijn voor het vermogen van de aangesloten instelling om aan haar verplichtingen op korte en lange termijn te voldoen wanneer deze opeisbaar worden, zonder dat haar financiële positie hierdoor negatief wordt beïnvloed.
 - c. Kwaliteit van activa: indicatoren dienen een maatstaf te zijn voor de waarschijnlijkheid dat de aangesloten instelling kredietverliezen zal lijden.
 - d. Bedrijfsmodel en beheer: de indicatoren dienen een maatstaf te zijn voor het risico dat voortvloeit uit het huidige bedrijfsmodel en de strategische plannen van de aangesloten instelling, alsmede de kwaliteit van het interne bestuur en de interne controles van de aangesloten instelling.
 - e. Potentiële verliezen voor het depositogarantiestelsel: indicatoren dienen de potentiële verliezen voor het depositogarantiestelsel weer te geven die voortvloeien uit een tussenkomst van het depositogarantiestelsel en die het depositogarantiestelsel waarschijnlijk niet kan terugverdienen.

Kernindicatoren voor het risico

30. Binnen elke risicocategorie dient het depositogarantiestelsel de in Tabel 1 gespecificeerde kernindicatoren voor het risico op te nemen in de berekeningsmethode. Bij wijze van uitzondering kan de bevoegde autoriteit in samenwerking met de aangewezen autoriteiten ten aanzien van specifieke typen instellingen een kernindicator buiten beschouwing laten of toestaan dat het depositogarantiestelsel deze buiten beschouwing laat, wanneer kan worden

aangetoond dat deze indicator niet beschikbaar is wegens de juridische kenmerken of de toezichtregeling voor dat type instellingen.

31. Wanneer de bevoegde autoriteit in samenwerking van de aangewezen autoriteit of het depositogarantiestelsel een kernindicator achterwege laten voor een bepaald type aangesloten instelling, dienen zij de meest passende vervanging voor de verwijderde indicator te gebruiken. Zij dienen ervoor te zorgen dat de risico's van de instelling voor het depositogarantiestelsel worden weerspiegeld in andere indicatoren die worden gebruikt. Ook dienen zij rekening te houden met de noodzaak dat voor deze instellingen gelijke voorwaarden gelden als voor aangesloten instellingen waarvoor de achterwege gelaten indicator wel beschikbaar is.
32. Het depositogarantiestelsel dient de kapitaaldeckingsratio of het tier 1-kernkapitaalratio toe te passen als kernindicator.

Tabel 1: Kernindicatoren voor het risico

Naam van de indicator	Formule / Beschrijving	Teken
1. Kapitaal		
1.1. Hefboomratio	Hefboomratio zoals vermeld in artikel 429 van Verordening (EU) nr. 575/2013	(-) Een hogere waarde geeft een lager risico aan
1.2.a Tier 1-kernkapitaalratio (CET1-ratio)	CET1-ratio zoals vermeld in artikel 92, lid 2, onder a), van Verordening (EU) nr. 575/2013	(-) Een hogere waarde geeft een lager risico aan
1.2.b Kapitaaldeckingsratio (CCR)	<p><u>Werkelijke CET1-ratio</u> of <u>Vereiste CET1-ratio</u> <u>Werkelijk eigen vermogen</u> <u>Vereist eigen vermogen</u></p> <p>Waarbij: “eigen vermogen” zoals vermeld in artikel 4, lid 118, van Verordening (EU) nr. 575/2013. “vereist CET1” en “vereist eigen vermogen” verwijzen naar de totale CET1- en totale kapitaalvereiste van een instelling overeenkomstig artikel 92 van Verordening (EU) nr. 575/2013, artikel 104, lid 1, onder a), en artikel 128, lid 6, van Richtlijn 2013/36/EU.</p>	(-) Een hogere waarde geeft een lager risico aan
2. Liquiditeit en financiering		
2.1. Liquiditeitsdeckingsratio (Liquidity Coverage Ratio – LCR)	LCR zoals vermeld in artikel 412 van Verordening (EU) nr. 575/2013	(-) Een hogere waarde geeft een lager risico aan
2.2. Nettostabielefinancieringsratio (net stable funding ratio – NSFR)	Nettostabielefinancieringsratio zoals vermeld in artikel 428a-428az van Verordening (EU) nr. 575/2013	(-) Een hogere waarde geeft een lager risico aan

3. Kwaliteit van de activa		
3.1 Niet-renderende leningenratio (Non-performing loans ratio – NPL-ratio)	NPL-ratio zoals gespecificeerd in artikel 11, lid 2, onder g), punt ii), van Uitvoeringsverordening (EU) 2021/451 van de Commissie ⁶	(+) Een hogere waarde geeft een hoger risico aan
4. Bedrijfsmodel en management		
4.1. Verhouding totaal van de risicoposten (TREA) / totale activa	$\frac{\text{Verhouding totaal van de risicoposten (TREA)}}{\text{Totaal activa}}$ <p>Waarbij: "Totaal van de risicoposten" zoals vermeld in artikel 92, lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013</p> <p>Depositogarantiestelsels kunnen verschillende kalibraties gebruiken voor aangesloten instellingen die de op interne ratings gebaseerde analyse of de standaardmethoden gebruiken voor de berekening van risicogewogen posten</p>	(+) Een hogere waarde geeft een hoger risico aan
4.2. Rendement op activa (RoA)	$\frac{\text{Netto – inkomen}}{\text{Totaal activa}}$ <p>Depositogarantiestelsels dienen het rendement op activa te berekenen als een gemiddelde van ten minste 2 jaar om te voorkomen dat eenmalige gebeurtenissen worden meegewogen en om een procyclisch effect van de bijdragen te vermijden.</p>	(-)/(+) In het algemeen wijst een hogere waarde op een lager risico, maar te hoge waarden kunnen ook wijzen op een hoog risico
5. Potentiële verliezen voor het depositogarantiestelsel		
5.1. Gedekte deposito's / niet-bezwaarde activa	$\frac{\text{Gedekte deposito's}}{\text{Niet – bezwaarde activa}}$ <p>Waarbij: "niet-bezwaarde activa" is gedefinieerd in artikel 411, lid 5, van Verordening (EU) nr. 575/2013.</p>	(+) Een hogere waarde geeft een hoger risico aan

Aanvullende risico-indicatoren

33. Naast de kernindicatoren voor het risico kunnen depositogarantiestelsels aanvullende risico-indicatoren vaststellen en opnemen die relevant zijn voor de bepaling van de verschillen in het risicoprofiel van aangesloten instellingen.
34. Indien een lidstaat bij verordening aan instellingen binnen een bepaalde subsector zodanige beperkingen heeft opgelegd dat de kans op een tussenkomst van het depositogarantiestelsel aanzienlijk afneemt, kan het depositogarantiestelsel overeenkomstig artikel 13, lid 1, tweede alinea, van de richtlijn depositogarantiestelsels de bijdragen van de aangesloten instellingen die tot de respectieve laagrisicosector behoren, verlagen door een extra risico-indicator op te

⁶ Uitvoeringsverordening (EU) 2021/451 van de Commissie van 17 december 2020 tot vaststelling van technische uitvoeringsnormen voor de toepassing van Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft de rapportage aan de toezichhoudende autoriteit door instellingen en tot intrekking van Uitvoeringsverordening (EU) nr. 680/2014.

nemen, op voorwaarde dat de bevoegde en aangewezen autoriteit, na raadpleging van het depositogarantiestelsel, dit gezamenlijk hebben toegestaan op basis van empirisch bewijsmateriaal waaruit blijkt dat binnen deze laagrisicosectoren het aantal tussenkomsten van het depositogarantiestelsel consequent lager is dan in andere sectoren.

35. Het depositogarantiestelsel kan de bijdragen van een aangesloten instelling die deel uitmaakt van een institutioneel protectiestelsel (IPS) overeenkomstig artikel 13, lid 1, derde alinea, van de richtlijn depositogarantiestelsels verlagen door een aanvullende risico-indicator in de berekeningsmethode op te nemen. De indicator van het IPS-lidmaatschap dient de aanvullende solvabiliteits- en liquiditeitsbescherming te weerspiegelen die het IPS de aangesloten instelling biedt. Daartoe dient de aanvullende risico-indicator het bedrag te meten van de ex ante-middelen van het IPS die vooraf onmiddellijk beschikbaar zijn voor zowel herkapitalisatie als liquiditeitsfinanciering. Dit kan ook aanvullende financieringsverplichtingen omvatten die op verzoek opvraagbaar zijn en gedekt worden door liquiditeitsreserves van IPS-leden. Om te meten of deze ex ante-middelen hoog genoeg zijn om een geloofwaardige en doeltreffende steun voor die aangesloten instelling te bieden, dient het depositogarantiestelsel ze vast te stellen in verhouding tot de omvang van de aangesloten instelling bij het IPS.

Vereisten voor risico-indicatoren

36. Het depositogarantiestelsel dient risico-indicatoren te gebruiken die in de berekeningsmethode een voldoende breed spectrum van risicobronnen omvatten. Indien en wanneer een depositogarantiestelsel voor aanvullende indicatoren kiest, kan dit onder meer, maar niet uitsluitend, risico's omvatten die voortvloeien uit het witwassen van geld, slecht bestuur of slechte kwaliteit van de eenduidige klantenbeelden.
37. Het depositogarantiestelsel dient de selectie van de risico-indicatoren af te stemmen op de goede praktijken op het gebied van risicobeheer en op de bestaande prudentiële vereisten.
38. Het depositogarantiestelsel dient de waarden van de risico-indicatoren voor elke aangesloten instelling te gebruiken die op individuele basis zijn berekend.
39. Het depositogarantiestelsel dient echter de waarden van risico-indicatoren op geconsolideerd niveau te berekenen wanneer de lidstaat gebruik maakt van de in artikel 13, lid 1, van Richtlijn 2014/49/EU geboden mogelijkheid om het centrale orgaan en alle kredietinstellingen die blijvend bij het centrale orgaan zijn aangesloten als bedoeld in artikel 10, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013, als één geheel te onderwerpen aan het risicogewicht dat voor het centrale orgaan en de daarbij aangesloten instellingen op geconsolideerde basis is bepaald.
40. Wanneer een aangesloten instelling, op grond van artikel 7, 8 of 21 van Verordening (EU) nr. 575/2013, een ontheffing heeft gekregen voor het op individuele basis voldoen aan de kapitaal- en/of liquiditeitsvereisten, dient het depositogarantiestelsel de bijbehorende kapitaal/liquiditeitsindicatoren op geconsolideerd of semi-geconsolideerd niveau te berekenen.

41. Voor de berekening van de waarden van risico-indicatoren voor een bepaalde periode, dient het depositogarantiestelsel gebruik te maken van:
- de waarde aan het einde van de verslagperiode voor posten op de winst-en-verliesrekening;
 - het gemiddelde tussen de waarde aan het einde van de verslagperiode en de waarde aan het einde van de vorige verslagperiode voor balansposten.

(ii) Gewichten voor risico-indicatoren en -categorieën

42. Het depositogarantiestelsel dient aan alle risico-indicatoren in de methode voor de berekening van de bijdragen een gewicht toe te kennen zodat de som ervan gelijk is aan 100%.
43. Bij de toewijzing van gewichten aan bepaalde risico-indicatoren dient het depositogarantiestelsel ten minste de minimumgewichten toe te kennen aan de risicocategorieën en de kernindicatoren voor het risico, zoals gespecificeerd in Tabel 2.

Tabel 2: Minimumgewichten voor de risicocategorieën en de kernindicatoren voor het risico

Risicocategorieën en kernindicatoren voor het risico	Minimumgewichten
1. Kapitaal	20 %
1.1. Hefboomratio	10 %
1.2. CET1-ratio of CCR	10 %
2. Liquiditeit en financiering	15 %
2.1. LCR	5 %
2.2. NSFR	10 %
3. Kwaliteit van de activa	12,5 %
3.1. NPL-ratio	12,5 %
4. Bedrijfsmodel en management	15 %
4.1. TREA / Totale activa	5 %
4.2. RoA	10 %
5. Potentiële verliezen voor het depositogarantiestelsel	12,5 %
5.1. Gedekte deposito's / niet-bezwaarde activa	12,5 %
Totaal	75 %

44. De som van de minimumgewichten die in deze richtsnoeren zijn gespecificeerd voor de risicocategorieën en de kernindicatoren bedraagt 75% van de totale gewichten. Het depositogarantiestelsel dient de resterende 25% over de in paragraaf 29 vermelde risicocategorieën te verdelen.
45. Het depositogarantiestelsel dient de flexibele 25% van de gewichten toe te wijzen door ze te verdelen over de aanvullende risico-indicatoren en/of door de minimumgewichten van de kernindicatoren te verhogen. Het gewicht van een indicator mag niet hoger zijn dan 25%.

46. Wanneer een kernindicator niet wordt gebruikt, dient het depositogarantiestelsel het minimumgewicht voor de resterende kernindicator in dezelfde risicocategorie toe te wijzen aan het volledige minimumgewicht voor deze risicocategorie.
47. Wanneer een categorie slechts één kernindicator omvat en deze indicator niet wordt gebruikt, dient het depositogarantiestelsel hiervoor een vervangende indicator te gebruiken met hetzelfde minimumgewicht als de kernindicator.
48. Het depositogarantiestelsel dient aan elke risico-indicator één gewicht toe te kennen en datzelfde gewicht op alle aangesloten instellingen toe te passen.

(iii) Afzonderlijke risico-indicatoren (IRS)

49. Voor elke waarde van een risico-indicator dient het depositogarantiestelsel een afzonderlijke risicoscore (IRS) toe te kennen van 0 tot 100, waarbij 0 het laagste risico aangeeft en 100 het hoogste risico. Voor de berekening van elk IRS kan het depositogarantiestelsel de “emmer”- of de “glijdendeschaal”-methode toe te passen.
50. Depositogarantiestelsels dienen de drempels af te stemmen op het oordeel van deskundigen, maar dienen in elk geval de volgende minimumdrempels in acht te nemen:
 - a. Voor de hefboomratio, tier 1-kernkapitaalratio, liquiditeitsdekkingsratio en netto stabiele financieringsratio geldt dat indien de waarde van de indicator van een aangesloten instelling lager is dan het toepasselijke wettelijke minimumvereiste overeenkomstig artikel 92, lid 1, en de artikelen 412 en 413 van Verordening (EU) nr. 575/2013, de overeenkomstige IRS 100 dient te zijn.
 - b. Voor de kapitaaldekkingratio geldt dat als de waarde van de indicator van een aangesloten instelling lager is dan 100%, de bijbehorende IRS 100 dient te zijn.
 - c. Voor de totale risicoblootstelling / totale activa en gedekte deposito's / niet-bezwaard activa geldt dat als de waarde van de indicator van een aangesloten instelling hoger is dan 100%, de bijbehorende IRS 100 dient te zijn.

De “emmer”-methode voor de IRS

51. Bij de “emmer”-methode definieert het depositogarantiestelsel voor een bepaalde risico-indicator een vast aantal risicoklassen (emmers), met een minimum van twee emmers. Het depositogarantiestelsel dient het aantal emmers vast te leggen om de verschillende risiconiveaus van de aangesloten instellingen weer te geven (bijvoorbeeld hoog, gemiddeld, laag risico), beoordeeld op basis van de respectieve risico-indicator.
52. Voor elke emmer van een risico-indicator “j” dient het depositogarantiestelsel een boven- en ondergrens van de waarde “A” van de risico-indicator te bepalen, zodanig dat aangesloten instellingen met een vergelijkbaar risiconiveau in dezelfde emmer worden gegroepeerd. Het depositogarantiestelsel dient de grenzen van de emmers op relatieve of op absolute basis vast te stellen, waarbij:

- a. Bij gebruik van de relatieve basis dient het depositogarantiestelsel de aangesloten instellingen gelijkmatig over de emmers te verdelen. Het depositogarantiestelsel bepaalt de grenzen van de emmers na vaststelling van de waarden “A” van de risico-indicator van de aangesloten instellingen in dezelfde emmer.
 - b. Bij gebruik van de absolute basis dient het depositogarantiestelsel de grenzen van de emmers zo te bepalen dat alle waarden “A” van de risico-indicator binnen deze grenzen een vergelijkbaar risiconiveau vertegenwoordigen en dat alle aangesloten instellingen met een vergelijkbaar risiconiveau in dezelfde emmer terechtkomen.
53. Het depositogarantiestelsel dient het aantal en de grenzen van de emmers vast te stellen om een voldoende en betekenisvolle differentiatie van de aangesloten instellingen te waarborgen. Het depositogarantiestelsel dient te vermijden dat het aantal en de grenzen zodanig worden ingesteld dat alle aangesloten instellingen, ondanks het feit zij op het door een specifieke risico-indicator gemeten risiconiveau aanzienlijk van elkaar verschillen, in dezelfde emmer worden ingedeeld.
54. Het depositogarantiestelsel mag geen bovengrens vaststellen voor de hoogste emmer en geen ondergrens voor de laagste emmer.
55. Voor elke emmer van een risico-indicator dient het depositogarantiestelsel een overeenkomstige IRS toe te kennen. Het depositogarantiestelsel dient een IRS van 100 toe te kennen aan de meest risicovolle emmer en een IRS van 0 aan de minst risicovolle emmer. Het depositogarantiestelsel kan van deze regel afwijken voor risico-indicatoren die slechts twee mogelijke waarden kunnen hebben en waarvan er één een gemiddeld risiconiveau vertegenwoordigt. Als het depositogarantiestelsel besluit van deze mogelijkheid gebruik te maken, dient het een IRS van 50 toe te wijzen aan de emmer die het gemiddelde risiconiveau vertegenwoordigt, terwijl de IRS die aan de andere emmer wordt toegewezen 100 of 0 moet zijn.

De “glijdendeschaal”-methode voor de IRS

56. Bij deze methode dient het depositogarantiestelsel voor elke instelling “i” en voor elke risico-indicator “j” een IRS te berekenen op basis van de waarde “A” van de risico-indicator. Het depositogarantiestelsel dient voor elke indicator een bovengrens “ a_j ” en een ondergrens “ b_j ” vast te stellen. Als de waarde van de indicator tussen de vastgestelde grenzen ligt, dient het depositogarantiestelsel de waarde van het IRS tussen 0 en 100 toe te kennen volgens de volgende twee formules:
- a. Wanneer een hogere indicatorwaarde wijst op een hoger risico en de indicator boven de bovengrens “ a_j ” ligt, dient het depositogarantiestelsel de waarde van de IRS op 100 vast te stellen. Evenzo dient het depositogarantiestelsel, wanneer de waarde van de indicator onder de ondergrens “ b_j ” ligt, de waarde van de IRS op 0 vast te stellen. De bijbehorende formule is:

$$IRS_{ij} = \begin{cases} 100 & \text{als } A_{ij} > a_j \\ 0 & \text{als } A_{ij} < b_j \\ \frac{A_{ij} - b_j}{a_j - b_j} * 100, & \text{indien } b_j \leq A_{ij} \leq a_j \end{cases}$$

waarbij j = indicator “ j ”, variërend van 1 tot “ m ”.

- b. Evenzo, als een lagere indicator wijst op een hoger risico en de indicator lager is dan de ondergrens “ b_j ”, dient het depositogarantiestelsel de waarde van de IRS op 100 vast te stellen. Dienovereenkomstig behoort het depositogarantiestelsel, wanneer de waarde van de indicator boven de bovengrens “ a_j ” ligt, de waarde van de IRS op 0 vast te stellen. De bijbehorende formule is:

$$IRS_{ij} = \begin{cases} 0 & \text{als } A_{ij} > a_j \\ 100 & \text{als } A_{ij} < b_j \\ \frac{a_j - A_{ij}}{a_j - b_j} * 100, & \text{als } b_j \leq A_{ij} \leq a_j \end{cases}$$

57. Voor elke risico-indicator dient het depositogarantiestelsel de bovengrens “ a_j ” en de ondergrens “ b_j ” te kalibreren om een voldoende en betekenisvolle differentiatie van de aangesloten instellingen te waarborgen. Het depositogarantiestelsel dient te voorkomen dat de boven- en ondergrenzen zodanig worden vastgesteld dat wordt voorkomen dat alle aangesloten instellingen, ondanks significante verschillen op het door een specifieke risico-indicator gemeten gebied, consequent onder de ondergrens of boven de bovengrens uitkomen.

(iv) Samenvoeging van de IRS in de ARS

58. Elke IRS van de risico-indicator “ j ” voor een instelling “ i ” dient te worden vermenigvuldigd met een indicator (IW) dat aan een specifieke risico-indicator “ j ” wordt toegewezen. De gewogen IRS dient dan te worden opgeteld in een ARS volgens de volgende formule:

$$ARS_i = \sum_{j=1}^m IW_j * IRS_{ij}$$

waarbij:

$$\sum_{j=1}^m IW_j = 100\%$$

(v) Berekening van het ARW op basis van de ARS

59. Voor elke ARS dient het depositogarantiestelsel een overeenkomstig ARW toe te wijzen door de drempels voor het ARW vast te stellen en door de “emmer”- of de “glijdendeschaal”-methode toe te passen, ongeacht de methode die wordt gebruikt om de verschillende IRS van de risico-indicatoren te bepalen.

60. Het depositogarantiestelsel dient de ARW zodanig toe te wijzen aan de geaggregeerde risicoscores (ARS), dat de laagste en de hoogste ARW kan worden toegewezen aan aangesloten instellingen en dat instellingen in de diverse risicocategorieën kunnen worden ingedeeld. Depositogarantiestelsels dienen er met name voor te zorgen dat het model niet zodanig wordt gekalibreerd dat bijna alle aangesloten instellingen, ondanks het feit dat ze significant verschillende risicoprofielen hebben, in één risicocategorie terechtkomen (bijvoorbeeld in de categorie van instellingen met een gemiddeld risicoprofiel) en hun dus hetzelfde ARW wordt toegekend. Dit houdt echter niet in dat het depositogarantiestelsel in elke periode noodzakelijkerwijze de volledige bandbreedte gebruikt en de laagste en de hoogste ARW-drempels toewijst aan aangesloten instellingen.

Drempels voor ARW

61. Het depositogarantiestelsel dient de bovenste drempel “ α ” en de onderste drempel “ β ” van het ARW vast te stellen om de verschillen in risico van de verschillende aangesloten instellingen weer te geven.
62. Het depositogarantiestelsel dient de bovenste drempel “ α ” van het ARW in te stellen tussen 150% en 200%.
63. Het depositogarantiestelsel dient de onderste drempel “ β ” van het ARW in te stellen tussen 50% en 75%.
64. Het depositogarantiestelsel kan een grotere bandbreedte vaststellen wanneer kan worden gerechtvaardigd dat de bandbreedte van 50%-200% niet voldoende is om de verschillen in bedrijfsmodellen en risicoprofielen van aangesloten instellingen weer te geven en tot een moreel risico zou leiden doordat aangesloten instellingen met zeer verschillende risicoprofielen kunstmatig in één categorie worden ingedeeld.

De “emmer”-methode voor het ARW

65. Als het depositogarantiestelsel de emmer-methode toepast, dient het bandbreedten voor de ARS zodanig te definiëren dat ze overeenkomen met een bepaalde risicoklasse (emmer) en aan elke emmer een ARW toewijzen volgens de volgende formule:

$$ARW_i = \beta * \left(\frac{\alpha}{\beta}\right)^{\left(\frac{Emmer_p - 1}{P - 1}\right)}$$

Waarbij:

P = het totale aantal emmers voor het ARW;

p = het nummer van de emmer, beginnend bij 1 (de laagst mogelijke risico-emmer) en eindigend bij P (de hoogst mogelijke risico-emmer);

β = $ARW(1)$, d.w.z. de gewenste ARW-waarde voor emmer 1 (ondergrens); en

$\alpha = ARW(N)$, d.w.z. de gewenste ARW-waarde voor emmer P (bovengrens).

66. Het depositogarantiestelsel dient het aantal emmers “P” vast te stellen in verhouding tot het aantal en de verscheidenheid van de aangesloten instellingen, maar moet ten minste vier emmers “P” vaststellen. Het depositogarantiestelsel dient ten minste één emmer vast te stellen voor aangesloten instellingen met een gemiddeld risico, ten minste één emmer voor instellingen met een laag risico en ten minste twee emmers voor instellingen met een hoog risico.

De “glijdendeschaal”-methode voor het ARW

67. Als het depositogarantiestelsel de glijdendeschaalmethode toepast, dient het aan elk ARS een overeenkomstig ARW toe te wijzen volgens de volgende formule:

$$ARW_i = \beta * \left(\frac{\alpha}{\beta}\right)^{\left(\frac{ARS_i}{100}\right)}$$

Waarbij:

de ARS van een instelling “I” elke waarde tussen 0 en 100 kan aannemen;

$\beta = ARW(0)$, d.w.z. de gewenste ARW-waarde die overeenkomt met een ARS-waarde van 0 (ondergrens); en

$\alpha = ARW(100)$, d.w.z. de gewenste ARW-waarde die overeenkomt met een ARS van 100 (bovengrens).

68. Bij deze methode groeit het ARW dat aan de ARS is gekoppeld exponentieel, met een bovengrens “ α ” en een ondergrens “ β ”. Voor een bepaalde instelling waar de ARS 100 is (de score voor het hoogste risico), bedraagt het corresponderende risicogewicht “ α ”, het hoogste risicogewicht. Evenzo bedraagt, als de ARS 0 is, het corresponderende risicogewicht “ β ”, het laagste risicogewicht.

69. Als de verdeling van de ARS van aangesloten instellingen bij een depositogarantiestelsel slechts een deelbereik van de mogelijke ARS bestrijkt, in plaats van het volledige bereik van 0 tot 100, kan het depositogarantiestelsel die situatie weergeven door te besluiten een drempel “ γ ” van de ARS hoger dan 0 en een drempel “ δ ” lager dan 100 toe te passen. In dit geval dient een ARS kleiner of gelijk aan “ γ ” een ARW van “ β ” te krijgen en een ARS hoger of gelijk aan “ δ ” een ARW van “ α ”. De bijbehorende verbeterde formule is:

$$ARW_i = \beta * \left(\frac{\alpha}{\beta}\right)^{\left(\frac{ARS_i - \gamma}{\delta - \gamma}\right)}$$

Waarbij:

$0 < \gamma < \delta < 100$;

γ is de onderste drempel van de ARS die vertaalt naar het laagste ARW β ; en

δ is de feitelijke bovenste drempel van de ARS die vertaalt naar het hoogste ARW α .

70. Het depositogarantiestelsel dient de drempels “ γ ” en “ δ ” zo in te stellen dat de ARS van geen enkele aangesloten instelling op het moment van de kalibratie hoger dan “ δ ” of lager dan “ γ ” is.

4.6. Optionele wijzigingen aan de berekeningsformule

71. Het depositogarantiestelsel kan de berekeningsformule in afdeling 4.1 van deze richtsnoeren wijzigen zoals hieronder beschreven.

(i) Minimumbijdrage

72. Het depositogarantiestelsel kan van aangesloten instellingen verlangen dat zij een minimumbijdrage (minimum contribution – MC) betalen, ongeacht het bedrag van hun gedekte deposito’s, door een van de volgende gewijzigde berekeningsformules toe te passen om de individuele bijdragen te berekenen:

- a. In gevallen waarin het depositogarantiestelsel van de aangesloten instellingen verlangt dat zij een deel van hun totale periodieke bijdragen betalen in de vorm van een minimumbijdrage naast een risicogebaseerde bijdrage:

$$C_i = MC + (CR_{MC1} * ARW_i * CD_i * \mu)$$

Waarbij:

MC = minimumbijdrage, die voor alle aangesloten instellingen gelijk is; en

$$CR_{MC1} = \frac{\text{periodiek streefbedrag} - n * MC}{\sum_{i=1}^n CD_i}$$

- b. In gevallen waarin het depositoverzekeringstelsel van de aangesloten instellingen verlangt dat zij een risicogebaseerde bijdrage of een minimumbijdrage betalen, afhankelijk van wat het hoogst is:

$$C_i = \text{Max} \{MC ; (CR_{MC2} * ARW_i * CD_i * \mu^*)\}$$

Waarbij:

MC = minimumbijdrage, die voor alle aangesloten instellingen gelijk is;

x = het aantal instellingen dat alleen de minimumbijdrage moet betalen. De methode om x te bepalen wordt beschreven in bijlage 1;

$$CR_{MC2} = \frac{\text{periodiek streefbedrag} - x * MC}{\sum_{i=x+1}^n CD_i}$$

en

$$\mu^* = \frac{\sum_{i=x+1}^n CD_i}{\sum_{i=x+1}^n (ARW_i * CD_i)}$$

73. Bij het vaststellen van een minimumbijdrage dient het depositogarantiestels voldoende rekening te houden met het morele risico bij vaste bijdragen en met het risico dat er belemmeringen worden opgeworpen voor de toegang tot de markt voor bankdiensten.

(ii) Gebruik van gelden van het depositogarantiestels om falen te voorkomen

74. Wanneer een lidstaat toestaat dat een depositogarantiestels, met inbegrip van een IPS dat officieel is erkend als een depositogarantiestels, de beschikbare financiële middelen voor alternatieve maatregelen gebruikt om het falen van een kredietinstelling te voorkomen, kan dit depositogarantiestels een aanvullende factor in zijn eigen op risico gebaseerde berekening opnemen, op basis van het totaal van de risicoposten van de instelling. In dit geval dient het depositogarantiestels de volgende gewijzigde berekeningsformule toe te passen:

$$C_i = CR * ARW_i * (CD_i + TREA_i) * \mu^{**}$$

Waarbij:

$TREA_i$ = bedrag van het totaal van de risicoposten van instelling “i”; en

$$\mu^{**} = \frac{\sum_{i=1}^n (CD_i)}{\sum_{i=1}^n (ARW_i * (CD_i + TREA_i))}$$

75. Voordat het depositogarantiestels de aanvullende factor mag toepassen, dient de bevoegde autoriteit, in samenwerking met de aangewezen autoriteit, als onderdeel van de goedkeuring van de berekeningsmethode te beoordelen of de invoering ervan in verhouding staat tot het risico dat moet worden ingegrepen om het faillissement van instellingen te voorkomen dat verder gaat dan de bescherming van gedekte deposito’s.

(iii) Methode van op aandelen gebaseerde bijdragen

76. Wanneer de bevoegde autoriteit in samenwerking met de aangewezen autoriteit het depositogarantiestels toestaat een methode van op aandelen gebaseerde bijdrage toe te passen in plaats van de methode van stroomgebaseerde bijdrage, dient het depositogarantiestels de volgende berekeningsformule toe te passen in plaats van de in paragraaf 14 beschreven formule:

$$C_i = CR_{op\ aandelen\ gebaseerd} * ARW_i * CD_i * \mu - \sum netto\ C_i\ van\ voorgaande\ perioden$$

Waarbij:

$CR_{op\ aandelen\ gebaseerd}$ = Op aandelen gebaseerde bijdrage (identiek voor alle aangesloten instellingen in een bepaalde periode)

\sum netto C_i van voorgaande perioden = De som van de bijdragen van aangesloten instelling “i” voor voorgaande perioden na aftrek van eventuele aanpassingen.

77. Om CR_{op} aandelen gebaseerd te berekenen dient het depositogarantiestelsel paragraaf 15 toe te passen, maar paragraaf 16 als volgt te wijzigen wanneer de noemer ten minste gelijk moet zijn aan 1:

(minimaal) periodiek streefbedrag =

(minimaal) op aandelen gebaseerd streefbedrag voor de huidige periode =

$\frac{\text{minimaal streefbedrag} - \text{gekwalificeerde beschikbare financiële middelen (QAFM)}}{\text{aantal resterende perioden totdat het minimale streefbedrag is bereikt}} + \text{QAFM}$
in overeenstemming met artikel 10(2) van de richtlijn depositogarantiestelsels

78. De som van de nettobijdragen van voorgaande perioden van alle n bij het depositogarantiestelsel aangesloten banken dient gelijk te zijn aan het QAFM van het depositoverzekeringstelsel:

$$\sum_{i=1}^n \sum \text{netto } C_i \text{ van alle voorgaande perioden} = \text{QAFM}$$

79. Het depositogarantiestelsel dient de som van de vroegere bijdragen van aangesloten instelling “i” vast te stellen, hetzij voor alle vorige perioden, hetzij voor een passende periode waarvoor het depositogarantiestelsel de vroegere bijdragen van alle aangesloten instellingen kan vaststellen, hetzij volgens een passende benadering die de vroegere bijdragen van aangesloten instelling “i” weerspiegelt. Voor elke aangesloten instelling “i” dient het depositogarantiestelsel de som van eerdere bijdragen na aftrek van eventuele aanpassingen, die bijvoorbeeld voortvloeien uit tussenkomsten van het depositogarantiestelsel of terugvorderingen, te berekenen, teneinde te voldoen aan paragraaf 78.

80. De bevoegde autoriteit kan in samenwerking met de aangewezen autoriteit verlangen dat het depositogarantiestelsel de ARW_i en CD_i in de formule in paragraaf 76 vervangt door het (gewogen) gemiddelde van de ARW_i en het (gewogen) gemiddelde van CD_i over enkele perioden. Wanneer dat het geval is, dient het depositogarantiestelsel het aantal perioden te kiezen waarover het gemiddelde wordt genomen om sterke schommelingen in de bijdragen van de aangesloten instellingen te voorkomen. Dit vereiste ontslaat het depositogarantiestelsel niet van de verplichting om zijn minimumstreefbedrag te halen overeenkomstig de termijnen van artikel 10, lid 2, eerste en derde alinea, van de richtlijn depositogarantiestelsels.

4.7. Kalibratie van de berekeningsmethode en regelmatige herziening ervan

81. Het depositogarantiestelsel dient de berekeningsmethode af te stemmen op het oordeel van deskundigen, rekening houdend met de kenmerken van de nationale banksector en de mate van heterogeniteit onder de aangesloten instellingen. De kalibratie van de berekeningsmethode omvat:
- de gekozen risico-indicatoren;
 - de weging van de risico-indicatoren;
 - de boven- en ondergrens van de IRS;
 - de methode voor de berekening van de IRS;
 - de drempels van het ARW;
 - de methode voor de berekening van het ARW;
 - de toepassing van optionele wijzigingen in de berekeningsformule.
82. Het depositogarantiestelsel dient in de bijdrage van elke aangesloten instelling, en dus in de kalibratie van de berekeningsmethode, rekening te houden met een verhoogde verplichting voor een depositogarantiestelsel als gevolg van de deelname van een lid in verband met:
- de waarschijnlijkheid van tussenkomst van een depositogarantiestelsel;
 - de potentiële verliezen voor het depositogarantiestelsel als gevolg van een tussenkomst van het depositogarantiestelsel, op nettobasis, nadat eventueel vorderingen zijn teruggekregen uit de failliete boedel van de instelling die heeft gefaald.
83. Het depositogarantiestelsel dient de prikkels die uitgaan van de berekeningsmethode in overeenstemming te brengen met de prudentiële vereisten.
84. Het depositogarantiestelsel dient rekening te houden met nationale boekhoud- en rapportagepraktijken.
85. Het depositogarantiestelsel dient alle elementen van de berekeningsmethode te kalibreren om consistent te zijn met relevante historische gegevens. Het kan hierbij gaan om de volgende historische gegevens: i) gegevens over faillissementen van instellingen, tussenkomsten van het depositogarantiestelsel, afwikkelingsmaatregelen of maatregelen van andere overheidsinstanties om het faillissement te voorkomen; en ii) gegevens over nettoverliezen of herstelpercentages van het depositogarantiestelsel als gevolg van dergelijke gebeurtenissen.

86. De bevoegde autoriteit dient in samenwerking met de aangewezen autoriteit regelmatig – ten minste om de vijf jaar en vóór de regelmatige vijfjaarlijkse herziening van deze richtsnoeren – de resultaten van de toepassing van de berekeningsmethode te vergelijken met een geschikte benchmark voor hun risicobeoordeling, bijvoorbeeld met de risicobeoordeling in het kader van het SREP. Deze vergelijking dient op een holistische manier te worden gemaakt. In samenwerking met de aangewezen autoriteit dient de bevoegde autoriteit EBA op de hoogte te stellen van de uitkomst van deze vergelijking en van de geconstateerde discrepanties.
87. Het depositogarantiestelsel dient alle elementen van de berekeningsmethode – ten minste om de vijf jaar en na de regelmatige vijfjaarlijkse evaluatie van deze richtsnoeren – te evalueren en zo nodig opnieuw te kalibreren om ervoor te zorgen dat de prestaties van de berekeningsmethode voldoende risicogevoelig zijn en dat deze voorziet in voldoende risicodiscriminatie van de aangesloten instellingen. Wijzigingen in de gegevensrapportage, de regelgeving of institutionele veranderingen dienen ook aanleiding te zijn tot het controleren en verifiëren van de prestaties van het model.

4.8. Bijwerking of correctie van bijdragen

88. Wanneer het depositogarantiestelsel reeds betaalde periodieke bijdragen van aangesloten instellingen moet aanpassen, bijvoorbeeld omdat de indicatoren van sommige aangesloten instellingen zijn bijgewerkt om boekhoudkundige fouten te corrigeren, dient het depositogarantiestelsel in staat te zijn de aanpassing te verrekenen met de volgende verschuldigde periodieke bijdrage, in plaats van bijdragen uit het verleden opnieuw te moeten terugbetalen en verhogen.

4.9. Gegevensverzameling

89. Het depositogarantiestelsel dient over passende systemen te beschikken om alle informatie te verzamelen die nodig is om de bijdragen van elke aangesloten instelling te berekenen. In gevallen waarin het depositogarantiestelsel informatie niet rechtstreeks bij de aangesloten instellingen verzamelt, maar gebruik maakt van informatie die wordt verstrekt door de bevoegde of aangewezen autoriteit, dienen door wettelijke bepalingen of formele regelingen te worden gewaarborgd dat informatie die het depositogarantiestelsel nodig heeft voor het beheer van de bijdragen tijdig wordt verzameld en doorgegeven.
90. Het depositogarantiestelsel dient voor de berekening van bijdragen gebruik te maken van informatie waarover zij al beschikken of die door bevoegde autoriteiten van aangesloten instellingen wordt gevraagd in het kader van hun rapportageverplichtingen. Het depositogarantiestelsel dient te streven naar een juist evenwicht tussen het verkrijgen van informatie die nodig is voor de berekening van bijdragen en het vermijden van te belastende verzoeken aan de aangesloten instellingen voor het aanleveren van informatie.

91. Het depositogarantiestelsel dient alleen gegevens te vragen die nog niet op regelmatige basis worden gerapporteerd indien die gegevens nodig zijn om vast te stellen hoeveel risico die aangesloten instellingen opleveren voor het depositogarantiestelsel.

4.10. Transparantie en vertrouwelijkheid van gegevens

92. Het depositogarantiestelsel dient echter ten minste de beschrijving van de berekeningsmethode en de parameters van de berekeningsformule openbaar te maken, met inbegrip van risico-indicatoren maar niet noodzakelijkerwijze de respectieve gewichten daarvan.
93. Het depositogarantiestelsel dient de resultaten van de risicoclassificatie en de componenten ervan voor een bepaalde aangesloten instelling mee te delen aan die aangesloten instelling, maar niet openbaar te maken.
94. Het depositogarantiestelsel dient de voor de berekening van de bijdragen gebruikte informatie die niet op een andere manier wordt openbaar gemaakt, vertrouwelijk te behandelen.

4.11. Goedkeuring van de berekeningsmethode

95. Het depositogarantiestelsel dient de bevoegde autoriteiten om goedkeuring in samenwerking met de aangewezen autoriteit te vragen alvorens de berekeningsmethode toe te passen. Het depositogarantiestelsel dient vernieuwing van de goedkeuring door de bevoegde autoriteit in samenwerking met de aangewezen autoriteit aan te vragen in een frequentie die de bevoegde autoriteiten in samenwerking met de aangewezen autoriteit passend achten, en in ieder geval voorafgaand aan de invoering van wezenlijke veranderingen in een al goedgekeurde berekeningsmethode. Het depositoverzekeringstelsel dient de bevoegde autoriteit en de aangewezen autoriteit jaarlijks in kennis te stellen van niet-materiële wijzigingen in de berekeningsmethode.

Bijlage 1 – Methode voor de vaststelling van x voor de berekening van de minimumbijdragen

1. De volgende methode beschrijft hoe “x” moet worden vastgesteld om het bijdragepercentage van de minimumbijdrage overeenkomstig paragraaf 72, punt b te berekenen.
2. Ten eerste dient het depositogarantiestelsel alle aangesloten instellingen in oplopende volgorde te rangschikken naar het product van hun ARW en gedekte deposito’s $ARW_i * CD_i$. De volgorde van hun plaats wordt beschreven door de index “r”. De aangesloten instelling met de kleinste $ARW_i * CD_i$ heeft plaats r=1 en de aangesloten instelling met de hoogste $ARW_i * CD_i$ heeft plaats r=n.
3. Ten tweede dient het depositogarantiestelsel voor elke aangesloten instelling afzonderlijk de tussentijdse bijdrage $tussentijdsC_r$ te berekenen volgens de volgende formule:

$$tussentijdsC_r = \frac{\text{periodiek streefbedrag} - (r - 1) * MC}{\sum_{i=r}^n ARW_i * CD_i} * ARW_r * CD_r$$

4. Ten derde dient het depositogarantiestelsel de $tussentijdsC_r$ van elke aangesloten instelling te vergelijken met de minimumbijdrage MC. Het dient vervolgens het aantal “x” van instellingen te tellen die alleen de minimumbijdrage MC hoeven te betalen, d.w.z. waarvan $tussentijdsC_r \leq MC$.
5. Ten vierde dient het depositogarantiestelsel het vastgestelde aantal “x” van instellingen die de minimumbijdrage betalen, toe te passen in de formules in paragraaf 72, punt b).